

A TILTOTT GYÜMÖLCS.

— Elmondja Döme bácsi. —

(Vége.)

MIKOR a szives jó szomszédnak megígértem, hogy nem nyulok hozzá a tilos kis fák gyümölcséhez, őszintén és igaz szándékkal ígértem meg. Sőt úgy titokban még szinte nevettem is, hogy ezt a pár törpe fácskát úgy félti.

— No ugyan van mit félteni rajtok! Az ágakon alig van valami; fél fogamra sem elég. Azokon a nagy fákon meg annyi a szebbnél szebb gyümölcs, hogy tized-magammal is járhatnék rá. Már csak oda tartok, ahol bőven van. Jó is az mind!

Ritkán mult nap, hogy ne éltem volna a szives engedelemmel s el ne látogattam volna a szomszédok gyümölcsösébe. A nyájas házi gazda sokszor maga választotta ki számomra a legjobb fajta cseresznyét, meggyet; szivesen, bőkezűen adta; épp csak arra vigyázott, hogy sok ne legyen, meg ne ártson. Akár hányszor azonban egymagam sétálgattam ott, fölmásztam egy-egy fára és nagy gyönyörűséggel csemegéztem fönn a magasban.

Többször elhaladtam a mellett a néhány törpe fácska mellett is, melyek tilalom alá voltak vetve. Talán épp a tilalom miatt különösen nagy figyelemmel vizsgálgattam, mi is van hát rajtok?

— No bizony! Ezen mind-össze néhány éretlen kis körte van . . . ezen meg néhány alma; ez csak őszre érik meg . . . No, ez a pár cseresznye, ez nagyon szép.

Az egyik fácskán néhány szem cseresznye piroslott. Csak öt vagy hat szem volt, de oly remek szép, amelyet még soha sem láttam.

— Ez már aztán jó lehet! És éppen ezt még csak megkóstolni sem engedik!

Nem volt többé nyugtom ettől a remek cseresznyétől. A hányszor ott jártam a kertben, hogy-hogy nem, mindig a törpe fácskák közelébe tévedtem, utoljára pedig már elégedetlenkedni kezdtem.

— Már ugyan miért ne kóstolhatnám meg? Igazán nem szép, hogy éppen ezektől tiltottak el. Pedig nekik maguknak nem kell, itt hagyják a fán, már talán túlrett is, le fog hullni, vagy a verebek eszik meg. Hát miért ne inkább én?

Mit kerülgessem sokat? Az lett a vége, hogy egy napon, mikor egymagam ügyeltem a kertben, hirtelen elhatározással leszakítottam kettőt a remek cseresznyéből.

— Csak megkóstolom . . . marad még rajta.

Dehogy maradt! A remek cseresznye annyira remek volt, hogy az első kettő után leszakítottam a harmadikat, aztán a többit is. Szerencsére nem látott senki. Gyorsan a kert tulsó végén termettem és más fajta gyümölcsöt kezdtem kóstolgatni. Nem izlett.

— Bizonyosan azért, mert az a cseresznye olyan nagyon jó volt, hogy utána már semmi sem izlik . . . Persze!

Csakugyan nem izlett már semmi. Nem is volt maradásom a kertben. Sajátságos nyugtalanság űzött el onnan. Szinte dobogott a szívem, mikor majdnem loppal hazaosontam. De otthon sem volt kedvem semmi játékhoz. Nem is voltam már olyan együgyű, hogy ne tudjam az okát.

Bántott a félelem és a lelki-ismeret.

— Előbb-utóbb fölfedezik . . . Reám fognak-e gyanakodni? No bizony! Nem foghatják rám . . . senki sem látott . . .

Járnak ott mások is, vendégek, cselédek . . .
 tolvaj is bemászhatott a kerítésen. Végre
 is nem nagy sor . . . néhány szem cseresznye!

Úgy ahogy megnyugtattam magamat; de
 másnap, tudja Isten, miért? — nem kíván-
 koztam a gyümölcsösbe; még a szomszéd
 házat is szerettem volna elkerülni. De,
 titkos boszúságomra, apám így szólt:

— Annak a szegény beteg Elemérnek
 ma van a születése napja. Menj be hozzá,
 gratulálj, kívánj neki fölgógyulást. Jól
 fog esni a szegény szenvedőnek.

Nem ellenkezhettem, hát nagy-kelletlenül
 benyitottam a beteghez. Az apja épp ott
 állt az ágynál és gyöngéden kérde:

— Mondd fiacskám, mit kívánnál magad-
 nak? Tudod, ma a születésed napja van . . .
 megünnepeljük, ahogy kívánod.

A beteg bágyadtan mosolygott.

— Köszönöm, jó apácskám, felelé hal-
 kan. Nem igen köll nekem semmi . . .

Egyszerre csak földerült kissé az arca.

— De mégis . . . ha a fácskáimon van
 már valami érett gyümölcs . . . azt sze-
 retném ma.

— Van bizony, még pedig gyönyörű érett
 cseresznye. Megőriztük a te számodra, felelé
 apja. Tudod, Dömikém, azok a törpe fács-
 kák, azok az Elemér külön fácskái; azokkal
 ő rendelkezik, nagy öröme telik bennök.
 Mindjárt leszedem magam a cseresznyét és
 elhozom neked, szegény kis betegem.

Gyorsan kiment. Én pedig . . . én vi-
 lágga szerettem volna futni, vagy azt sem
 bántam volna, ha a földre süllyedek. Hideg
 veriték ült ki az arcomra. Nem tudtam,
 mit tegyek; a lábaim mint ha oda gyöke-
 reztek volna. Pedig egy-két percz mulva
 már kiderül szégyenletes tettem, hogy csupa
 torkosságból megfosztottam ezt a szegény

beteg az egyedüli örömtől, élvezettől,
 mely után kívánkozott. Micsoda silány
 ficzkó vagyok én! És hogy fog ez most
 mindjárt kivilágosodni e szenvedő fiu és
 atyja előtt? Jobb lesz elfutni!

Mégsem tudtam megmozdulni. Mintegy
 kábultan álltam ott . . . jőjjön, ami jön!
 El voltam rá készülve, hogy Elemér atyja
 dühösen fog berohanni, egyenest nekem
 ront és csuffá tesz, kidob a házából, ki
 is tilt örökre, mert tudni fogja, ki ette
 meg az Elemér cseresznyéit, hiába tagad-
 nám. De nem is akartam már tagadni,
 annyira megutáltam a saját tettemet.

Néhány percz multán vissza tért az Ele-
 mér atyja. Egész testemben megremegtem,
 föl sem mertem pillantani. Nagy ámula-
 tomra azt hallottam, hogy gyöngéd hízelt
 hangon így szól a fiához:

— Kedves fiacskám, eszembe jutott va-
 lami. Tudod, az orvos ur azt ajánlotta,
 hogy nagyon vigyázzunk. Az a gyümölcs
 megárthatna neked . . . előbb még meg
 kell kérdeznünk az orvos urtól, szabad-e?

Mialatt ezt mondta, olyan pillantást
 vetett rám, hogy a szívem is megdobbant
 bele. Láttam, hogy mindent tud, de szerető
 szívvel kiméli a beteget, nem akarja meg-
 keseríteni a hirrel, hogy valaki ellopta az
 ő kedves csemegéjét; inkább olyan kifogást
 talált ki, melybe a beteg bele nyugodhatik.

Elemér csakugyan így szólt:

— Ha úgy gondolod, apácskám . . .
 hát legyen úgy. Egyéb nem köll . . . ezt
 úgy szerettem volna!

Könycsepp gördült végig az arcán. Aztán
 behunyta a szemét és nem mozdult, nem
 is szólt többet.

Szava úgy a szívembe nyilallott, hogy
 szerettem volna leborulni ágya mellé, meg-

vallani tettemet és bocsánatot kérni tőle. De apja kézen fogott.

— Pihenni akar. Menjünk.

Kimentünk. Oda künn is csak ennyit szólt:

— Valaki elcsente azt a pár szem cseresznyét, mást pedig nem hozhattam helyette, mert Elemér jól ismeri a fajtáját. Gonosz dolgot mivelt, aki azt a néhány szem cseresznyét leszakította. . . . No, menj játszani!

Mentem, de nem játékos kedvvel, hanem lehorgasztott fejjel. Otthon édes apám gyanutlanul kérdé:

— Nos, szépen meggratuláltad?

Mit tudtam volna felelni? Gyönyörű gratuláció volt az! Ugy el voltam keseredve saját magam fölött, hogy sirva fakadtam.

— No, mi lelt? Mi a baj! kérdé atyám csodálkozva.

Nem birtam tovább elviselni, megvallottam atyámnak mindent. Nagyon komolyan, elszomorodva nézett reám.

— Gonoszul háláltad meg a szives jószágot. Rögtön menj vissza atyjához, vallj meg neki mindent és kérj bocsánatot. Azután majd össze pakollak és haza küldelek Klári nénihez.

Nem zúgolódtam, mindent megtettem. Elemér atyja csak annyit felelt:

— Tudom, hogy te tetted. De ha megbántad, hát én megbocsátom. Magam is hibáztam, hogy biztam benned. Különb fiúnak gondoltalak. Ne félj, nem haragszom. Torkos gyerek vagy, annyi az egész.

Mélyen meg voltam szégyenítve, meg voltam alázva. Még talán soha sem volt remek cseresznyének olyan keserű utó-ize! Inkább soha semmiféle cseresznyét se ettem volna!

Klári nénihez azonban nem kerültem. Épp az Elemér atyja kérte meg apámat,

engedje el a büntetést. Ott maradtam tehát, de a gyümölcs-kóstolásnak vége lett, apám nem eresztett többé a szomszédba. Csak a magunk kertjében bolyongtam nagy kedvetlenül.

Vagy tíz nap múlva, amint így bolyongtam, beszédet hallottam a kerítés tulsó oldaláról. Ki járhat ott? Mint ha gyerek hangja volna. Fölmásztam arra a fára, amelyről először nézegettem oda át. Most is ugyan meglepődtem

— Ni, hisz' az Elemér! kiáltottam föl akaratlanul.

Meghallotta és meglátott.

— Persze hogy én vagyok! Csodálkozol, ugy-e? Már sokkal jobban vagyok ám! Nem szép tőled, hogy éppen most nem látogatsz el többé hozzám.

— Igen, ha szabad volna! . . .

— Hogy ne volna szabad? szólt Elemér apja, kinek karjára a fiu támaszkodott. Elemér sokszor kívánczozott utánad.

Néhány percz múlva már oda át voltam. És azután minden nap, jóformán reggeltől estig. Minden lehető módon szórakoztatam a még gyöngye Elemért, kerestem a kedvét s úgy éreztem, hogy ezzel kissé jóvá teszem, amit ellene vétettem. Igazi jó pajtások lettünk és lassanként, amint megerősödött, vigan mulattunk.

Egyszer aztán megvallottam neki a cseresznye-históriát is. Elkomolyodott, de aztán barátságosan felelé:

— Most már nem bánom . . . de akkor . . . akkor nagyon rosszul esett ám!

— Tudom, keservesen meg is bántam. Nem is felejttem el soha, milyen gonosz utó-ize van a tiltott gyümölcsnek!

NYÁRI DÉLUTÁN.

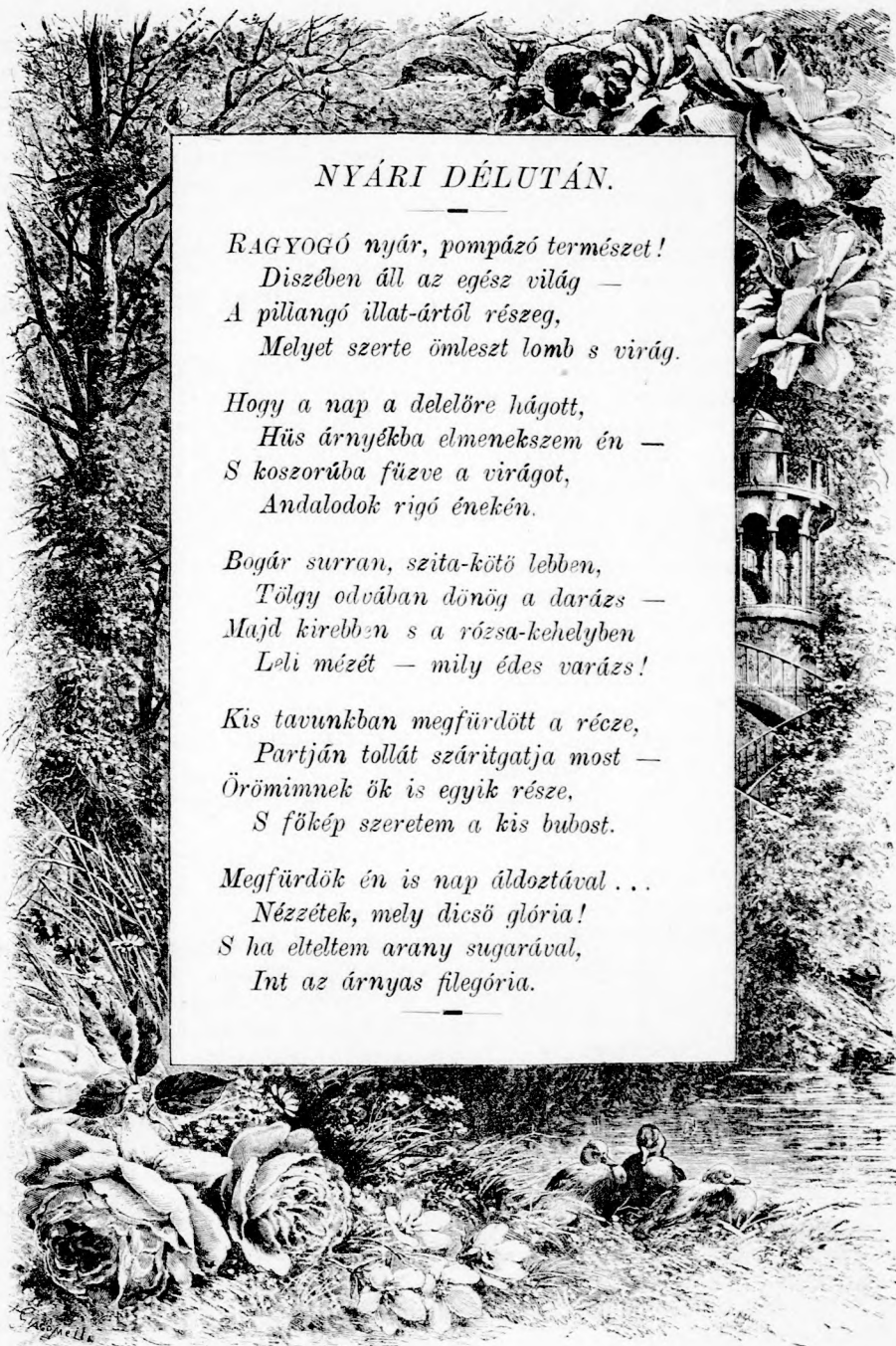
RAGYOGÓ nyár, pompázó természet!
 Diszében áll az egész világ —
 A pillangó illat-ártól részeg,
 Melyet szerte ömleszt lomb s virág.

Hogy a nap a delelőre hágott,
 Hűs árnyékba elmenekszem én —
 S koszorúba fűzve a virágot,
 Andalodok rigó énekén.

Bogár surran, szita-kötő lebben,
 Tölgy odoában dönög a darázs —
 Majd kirebben s a rózsá-kehelyben
 Leli mézét — mily édes varázs!

Kis tavunkban megfürdött a récze,
 Partján tollát szárítgatja most —
 Örömmnek ők is egyik része,
 S főkép szeretem a kis bubost.

Megfürdök én is nap áldoztával...
 Nézzétek, mely dicső glória!
 S ha élteltem arany sugarával,
 Int az árnyas filegória.

VIZSGÁLATI ÜNNEPEN.

Vizsgálati vers, a kolozs-burakki iskola első vizsgálatán mondotta az első fiú.

(Képpel a czimlapon.)

Gyöngye kiseded szivem — köll-e hogy még
mondjam?

Most és ilyen körben hevesebben dobban,
Amidőn előttünk áll a próba-tétel

S kis hajlékunk megtelt ennyi uri néppel.

De nem a félelem vert szivünkben fészket...

Hangom az örömtől a hálától reszket,

Hogy, kiket a Jóság gyűjtött fel e házba:

Szivünk érzéseit ajkam magyarázza.

Föld minden tájékán gyöngye párák kelnek,

S fölszállva az égre, gyül az áldott felleg —

Felhőből vissza hull eső harmat-cseppje,

Éltető nedüként, a virág-kelyhekbe;

Értünk is mozdult sok jó sziv indulatja,

Reánk is az áldás harmatját hullatta.

Ajkaink most, ime, rebegeve megnyílnak

S fölszáll hálánk, mint a virágból az illat.

Távol hegy-völgyekből gyűltünk ide össze,

Ez a csöndes hajlék hívogatott: »jőszte!«

Jöttünk volt idegen szóval és szokással,

Váltunk itt édes-egy testvérré egymással.

Gondoztak, ápoltak testi-lelki jóval,

Csak hálát rebegethet ajkunk, ha megszólal,

S áldást e szép völgyre, erre a szent házra,

Melyben elvetetett éltünk aratása;

Azokra, kik nekünk iskolát szerettek,

Jó szüleink után szüleinkké lettek.

S áldást az egy közös szent édes anyára:

Éljen Magyarország, szivünk büszke vára!

Béla bácsi.

OSZTOZÁS VAGY FIZETÉS.

— Apróka történet az apróknak. —

KICSIKE legényke volt Jenőcske, kicsike kutyácska volt Fillérke, az ő kedves játszótársa. De az ozsonnai jó kávécskának, kalácskának nagy barátjai voltak mind a ketten. Épp ezért nagyon csodálkozott a mama, hogy az ozsonna idejére nem jelentkeztek.

Már ki is hült a kávé, de nem volt hire sem Jenőcskének, sem Fillérkének. A mama akár bizony aggódhatott volna is, ha ilyen-formát nem gondol:

— Alkalmasiut betértek a szomszédba Anna nénihez. Szereti őket jól-tartani.

Mivel pedig azt hitte, szépen elrakta a kávé, csészét, abroszt, aztán dolga után akart látni. Épp ekkor azonban kaparászás, vinnyogás hallatszott az ajtónál.

— Ahá! Mégis megjöttek. Fillérke már jelentkezik.

Kinyitotta az ajtót. Csakugyan a kutyácska volt.

— No, Fillérke, hát a kis gazdádat hol hagytad?

Felelni a kutyácska persze nem tudott. Viselkedni azonban olyan furcsán viselkedett, hogy feltűnt a mamának. Mert Fillérke nyugtalanul ugrált fel hozzá, fájdalmasan vinnyogott, aztán az ajtó felé futott, meg vissza tért és előlrül kezdte.

— Valami baj történt! szólta a mama aggódva. Ez a hűséges kis állat engemet hívogat. Tán épp Jenőcskéhez! Menjünk, kutyuskám!

Megindult. Fillérke most már nem tért vissza az ajtóbul, hanem szaporán futott tovább, végig az udvaron, ki a kapun, mind-untalan hátra nézegetve, hogy asszonya követi-e? És ilyen módon kivezette egészen a mezőre, ahol egy mély szakadéknál állapodott meg.

A szakadék mélyén ott kuporgott Jenőcske, kék folttal az orrán, homlokán, keservesen sirdogálva. Nagy búbánata természetesen azonnal elmúlt, mihelyt a mamát megpillantotta.

— Pillangót kergettem, mondá. Nem vettem észre ezt a gödröt és bele estem... nem tudok kimászni.

Nem is csoda, mert a gödör olyan mély volt, hogy még a mama is csak nagy bajjal tudta Jenőcskét kiszabadítani. Végre azonban mégis csak sikerült, haza mehettek. Jenőcske kissé sántított ugyan, az orrát meg a könyökét is ugyancsak tapogatta, mert lezuhantában jól oda koppant; no de katona-dolog! Örült, hogy ilyen hamar és ilyen olcsón megmenekült. Fillérke pedig vigan ugrándozva kísérte őket.

— Jaj de éhes vagyok! Még nem is uzsonnáztam!

Ez volt Jenőcske első szava, amint szerencsésen haza értek. A mama tehát meglegitette a kávécskát és Jenőcske rövid idő múlva ott ült az asztalnál. Nem gondolt többé a kis kalandra, hanem jó-izüen iszogatta a kávé, harapdálta a kalácsot.

Még csak feléig jutott, mikor azt vette észre, hogy oldalba döfögeti valaki. Az ám, ni! Fillerke fölugrott a szomszéd székre és onnan nyujtogatta az orrocskáját Jenőcskének a könyöke alá.

— Fillerke is szeretne ozsonnálni, szolt a mama nevetve.

— Ó persze! Az enyémből nem kap. Nagyon éhes vagyok, magamnak sem sok. Mivel pedig Fillerke megint csak nyujtogatta a fejét, hát Jenőcske eltolta.

— Mondom, ebből nem kapsz! Menj!

El is ment Fillerke. Mit gondolt, mit nem: ki tudhatná? Annyi bizonyos, hogy nagyon elbusult képpel sompolygott a mamához, aki lehajolt, megsimogatta és beszélgetett hozzá. Jenőcske eleinte nem igen ügyelt oda; de már arra mégis figyelmessé lett, mikor a mama ezt mondta:

— Igazad van, Fillerkém! Persze hogy igazad van.

— Miben van igaza? kérdé Jenőcske csodálkozva. Már ugyan, hogy lehetne valamiben igaza?

— Pedig igaza van. Azt sugta nekem, hogy ő mégis csak jobb pajtás, mint te. Nélküle bezzeg nem ozsonnáznál most oly jóizüen, mert senki sem tudta, hol vagy? Ember nem igen jár azon a tájékon; de Fillerke addig nyugtalankodott, míg végre megértettem, hogy akar valamit. Ő vezette oda, ő mentett meg téged.

Jenőcske a füle czimpájáig elvörösödött. Nagyon röstelte a hálátlanságát.

— Nem tudtam . . . az már persze más! Gyere, Fillerke, kapsz te is. Hogy ne kapnál?

Tele töltötte kávéval a csésze alját, aprított bele kalácsot is és a kutyácska elé tette. Fillerke nem kínáltatta magát, hanem jó étvágyal hozzá látott.

— Így ni! szolt Jenőcske. Jó pajtások vagyunk, hát természetesen szépen osztozunk a jóban.

Nagy csodálkozására azonban a mama így szolt:

— Tévedsz, fiacskám. Amit most tettél, az nem jó baráti osztózás.

— Ó már ugyan hogy ne volna az, mamácska?

— Nem az bizony! Te most csak adóságot róttál le, mert megtudtad, hogy hálával tartozol. Ez hát csak köteles fizetés volt. Az igazi jó barátok nem csak akkor segítik egymást és nem csak akkor osztják meg a jót, mikor ezzel tartozást rónak le, vagy pedig számitanak ennek fejében valamire; hanem teszik önzetlenül, csupán azért, mert jól esik nekik maguknak is, ha oztozhatnak azzal, akit szeretnek.

Jenőcske elgondolkozott. És megértette az intést. Ettől fogva szívesen segített másnak a baján és készséggel osztotta meg mással amije volt, anélkül, hogy önző módon vizsgálgatta volna: van-e, vagy lesz-e neki haszna belőle?

HAMUPIPÓKE.

— Tündéri vigjáték két felvonásban. —

(Képekkel.)

Személyek:

A király.

A királyné.

A királyfi.

A mostoha.

Rózsa, } leányai.

Csilla, }

Hamupipóke.

A tündér-királynő.

Királyi udvar-mester.

Udvar-hölgyek.

Urak.

Tündérek.

Első felvonás.

Színhely: konyha, megfelelő butorokkal; a háttérben ajtó, oldalt ablak; a falnál nagy konyhaszekrény tálakkal, tányérok stb.

Első jelenet.

Hamupipóke, majd Rózsa és Csilla.

Hamupipóke (a konyha-szekrényénél ülve varr.) Talán hozzá jutok végre, hogy megvarrjam a köténykémet. Nagy szükségem

van rá s már egy hete minden nap hozzá fogok, de nem haladok; mindig akad egyéb dolog. Nagyon sok mindenféle kell a mostoha anyámnak meg a testvéreimnek . . .

No, hiszen szívesen dolgozom, csak . . . (Sohajt.) Nem tehetek róla, ha nincsenek velem megelégedve. Pedig úgy igyekszem, hogy beváltsam, amit drága jó anyácskám

. . . A FÖLDRE SZÓRJA. (Lásd a 394. lapon)

sirjánál megfogadtam! Édes, felejthetetlen jó anyám! Te . . . te talán meg volnál elégedve, mert szerettél . . . Ó! Mily boldogság volt az, mikor még nyájas szót is hallottam, édes szeretetet tapasztaltam!

Rózsa (kezében nagy katulyával belép.) Micsoda? Te itt heversz lustálkodol ilyen napon, mikor annyi a dolog?

Hamupipőke. — Dehogy lustálkodom, kedves Rózsa! Hiszen varrok.

Csilla
varrsz?

Hamu
Rózsa

sem jár

Hamu

látható

hában,

micsoda
nap?

Hamu

lami na

takarító

tam rá

suroltan

nektek

Csilla (kezében nagy fiókkal belép.) Mit varrsz? Kinek varrsz?

Hamupipőke. — Egy köténykét . . .

Rózsa. — Persze, magadnak! Egyeben sem jár az eszed, csak cifrázkodáson.

Hamupipőke. — De, édes Rózsa, hiszen láthatod, hogy minden rendben van a konyhában, mindent fölsuroltam, megtisztogat-

tam . . . Épp csak az imént készültem el és pihenőül kissé varrogatni akartam.

Csilla. — Éppen ma van ideje, hogy a magad cifraságára pazarold az időt, mikor alig tudunk elkészülni a bálra. Akkor ő pihenget!

Hamupipőke. — Ó, de igazán elfáradtam.

Rózsa. — Ó, a lelkem! Elfáradt! Ugyan

VIGAN LESZEL, JÓL MULATSZ. (Lásd a 397. lapon.)

micsoda nagyszerű dolgokat végeztél egész nap?

Hamupipőke. — Nem mondom, hogy valami nagyot; de hát tudod, hogy reggel takarítottam, aztán főztem, mostam, vasaltam rátok, azután a konyhát hoztam rendbe, suroltam, tisztogattam, meg az öltöztésnél nektek segítettem . . .

Csilla. — No lám, de jól pörög a nyelve! Hogy felhánytorgatja azt a haszontalan semmiséget, amit végzett.

Hamupipőke. — Dehogy hánytorgatom! Szívesen teszek meg mindent; csak az fáj, hogy ti mindig oly barátságtalanul szóltok hozzám. Úgy szeretném, ha nyájasabbak volnátok, ha . . . ha egy kicsit . . . szeretnétek!

Rózsa. — Hahaha! Nevetséges! Ez a hitvány semmiség vakmerő kezd lenni. Valósággal elrontottuk tulságos engedékenységgünkkel. Még panaszkodni mer, mikor semmit sem tart rendben. Ime, a katulyámban semmit sem tudok megtalálni! Össze-vissza van benne gomb, szalag, toll, csipke, czérna; soha sem akad a kezembe, amit keresek.

Csilla. — Eppen úgy vagyok én is a fiókkal.

Hamupipőke. — Hiszen csak harmad-napja szedtem rendbe . . .

Rózsa. — Ne feleselj! Itt van, szedd ismét rendbe! (Fölfordítja a katulyát s a földre szórja a tartalmát. (Lásd a képet a 392. lapon.) Aztán a katulyát is a földre dobja.)

Csilla (hasonlókép tesz a fiókkal.) Ezt is! Ne csak lustálkodáson jártasd az eszedet.

Hamupipőke (ijedten.) Jaj, mit csináltak? Mindent össze kevertetek, ez tizszeres munkát okoz!

Rózsa. — Annál jobb! Legalább lesz mivel mulatnod, míg mi a király bálján leszünk. Hahaha!

*

Második jelenet.

Voltak. A mostoha.

A mostoha. — Rózsa, Csilla, készüljtek! . . . Mi ez? Micsoda rendetlenség ez itt? Tele szórva a padló! (Hamupipőkéhez.) Te rendetlen, gondatlan teremtés! Hogy mersz így széthányini mindent?

Hamupipőke. — Nem én tettem . . . igazán nem vagyok az oka . . .

A mostoha. — Hallgass! Ki tehetne volna más? Még csak az köllene, hogy másra kenjed rá a hibádat. Mondom, hallgass! Már látom, szigorubban köll veled bánnom. Nem kapsz vacsorát. Mihelyt mi elmentünk,

lefekszel; de előbb ezt a sok holmit szépen rendbe szeded, mert különben kiporolom a hátadat.

Rózsa. — Nem fog neki ártani.

A mostoha. — Ti pedig, kedves leányaim, készüljetek. A mai udvari bál, tudjátok, nagyon fontos esemény. A király meghívta az ország legszebb leányait, hogy a királyfi feleséget válasszon közülök. Remélem, nem megyünk oda hiába.

Rózsa (büszkén fölegyenesedve.) Magam is azt hiszem. Van szeme a királyfinak.

Csilla (még büszkébben lépegetve.) És ha téged észre nem vesz, engem meglát és megbámul, azt tudom!

Hamupipőke. — Jaj de szép lesz ott! De szeretném én is látni!

Rózsa (kaczagva.) Hallod, mama, hallod? A pipőke ott szeretne lenni a királyi mulatságon! Hahaha!

Csilla (szintén kaczagva.) Soha ilyen boldogságot!

Hamupipőke. — Hiszen csak . . . csak úgy nézni akarnám.

A mostoha. — Arra sem vagy való. Konyha-szolgálok nem jár a király báljára. A hamuban kaparászni, mosni, sikálni, csak arra vagy te jó.

Rózsa. — Ruhád sincs arra való.

Csilla. — Ha volna is, mit érne? Ilyen nevetséges csuf ábrázattal be sem bocsátanák oda.

Hamupipőke (kissé elbusultan.) Azt hiszed? Igazán olyan nagyon csunya vagyok?

Rózsa (kaczagva.) Még kérdezi! Jaj de mulatságos!

Csilla (szintén kaczagva.) Nem tudta a kedves! Bizonyosan azt hitte magáról, hogy valami szépséges tündér. Hahaha!

Rózsa. — Igen, a konyha tündére!

A mostoha. — Hagyjátok az oktondit, kedveseim, nem érdemes velem foglalkoznotok. Hallom, a kocsis előrobogott . . . vegyetek felöltőt, kalapot, mindjárt indulunk.

Rózsa. — Jó lesz! Ott kell lennünk a teremben, mikor a királyi pár a királyfival bevonul. (El.)

Csilla. — Igen bizony, nehogy hátra szoruljunk. (El.)

A mostoha (Hamupipőkéhez.) Te pedig láss szaporán a dologhoz! Ezt a sok szétszórt holmit szedd szépen rendbe, azután varrd meg a kötényedet! Ráérsz a hosszú estén át. Nem engedhetem, hogy akkor töltsd vele az időt, mikor egyéb dolog van. Aztán lefekhetel, és ha vacsora kellene, hát érdebe azzal, hogy majd kapsz máskor, amikor megérdemled. Érted? (El.)

*

Harmadik jelenet.

Hamupipőke, majd a tündér-királynő és tündérek.

Hamupipőke (búsán utánok néz, aztán a székre ül és sohajt.) Itt hagytak . . . megint csak itt hagytak, ők pedig mennek, fényes mulatságra, a király báljára! Ámbár . . . hiszen talán igazuk van . . . nem vagyok én olyan helyre való . . . mit is keresnek ott? Azt mondják, még itthon sem vagyok a szép uri szobákba való, csak itt a konyhában van helyem . . . persze, ha csakugyan olyan világ csufja vagyok! A mostoha testvéreim olyan szépek . . . valamelyikök még bizony a királyfi felesége is lesz, azután majd királyné . . . Akkor talán majd kegyelmesebb lesz hozzám. Most . . . ó! Most néha olyan kemények! Pedig én annyira iparkodom, hogy megnyerjem a kedvöket, hogy szeressenek egy kicsit! Én úgy szeretném őket! Ó, olyan szomorú az, ha az embert senki sem szereti! (Köny it törölgeti.)

Tündér-királynő (öreg asszony képében, belép.) Ej, ej, mit látok, Hamupipőkém? Sirdogálsz? Mi a bajod?

Hamupipőke (félve.) Ki lehet ez? Soha sem láttam. (Föláll és meghajol.) Kit tetszik keresni? Nincs itthon senki . . . azaz, csak én magam vagyok itthon.

Tündér-királynő. — Épp csak veled van egy kis dolgom.

Hamupipőke. — Velem?!

Tündér-királynő. — Igenis, veled. Nem ismeresz, tudom; de én ismerlek jól, mert én a kereszt-anyád vagyok, hajdan édes anyádnak jó barátja.

Hamupipőke. — Az én drága jó édes anyámnak? Ó, akkor már is szeretem! Isten hozta!

Tündér-királynő. — Ha szeretsz, akkor bizalommal is leszel hozzám és megmondod, miért könyeztél?

Hamupipőke (röstelkedve.) Jaj, hibáztam . . . bizonyosan nem volt igazam . . . nem volt rá okom . . . Csak úgy elfogott a busulás.

Tündér-királynő. — No's, annak mégis okának kell lenni. Talán nem vagy boldog itt a mostohádnál és mostoha testvéreidnél?

Hamupipőke. — Dehogy! . . . Azaz . . . nem akarok eltérni az igazságtól . . . az busit, hogy semmiképp sem tudom kiérdekelni a szeretetöket. Pedig iparkodom, szeretnék mindent megtenni, amit kívánnak . . . de ha olyan ügyetlen és együgyű vagyok!

Tündér-királynő (félre.) Jó leányka! Még magát vádolja! (Fenn.) Hallottam én is egyet-mást a dologról, de nem hiszem, hogy benned volna a hiba, édes leányom.

Hamupipőke. — De az imént is azt mondták, mielőtt elmentek.

Tündér-királynő. — Hová mentek?

Hamupipőke. — A királyi palotába, udvari nagy mulatságra, ahol együtt lesznek az ország szépei, hogy a királyfi feleséget válasszon közülök.

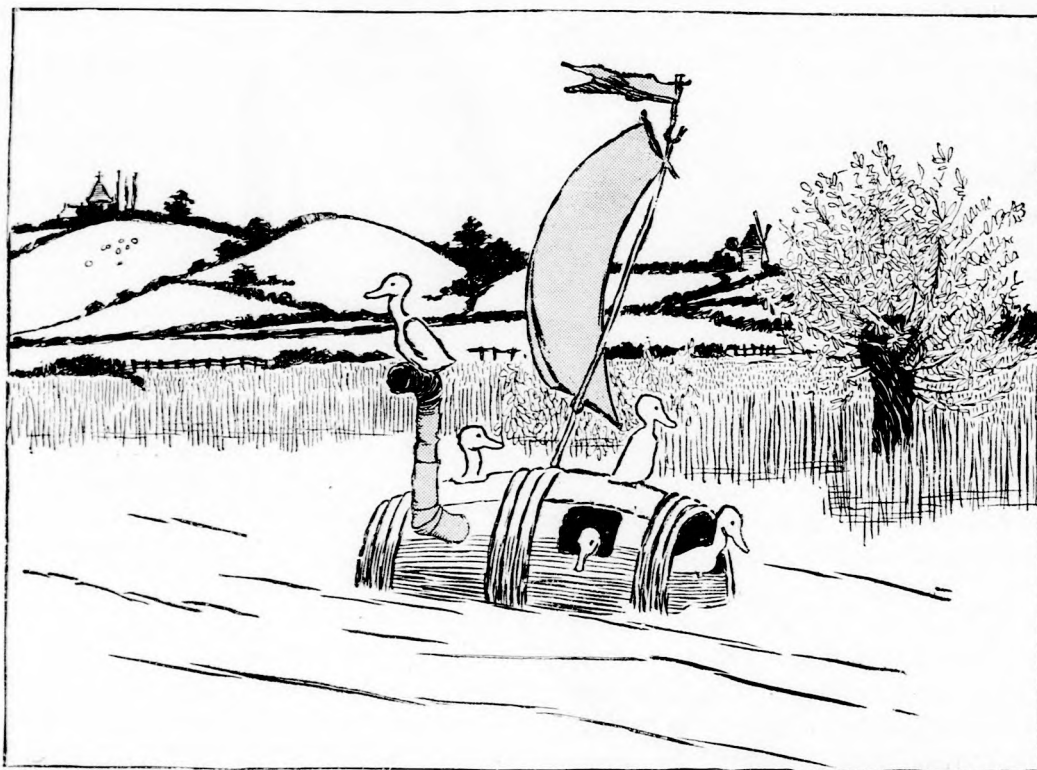
Tündér-királynő. — És tégedet miért nem vittek magukkal?

Hamupipőke. — Engemet! Ó, már ugyan hogy vittek volna? Nem vagyok én olyan helyre való.

Tündér-királynő. — De szeretnél ott lenni?

Hamupipőke. — Az imént, nem tagadom.

RUCZÁÉK KIRÁNDULÁSA.

*Bár csak hordóbul való:
Vigan uszik a hajó,
S hajókázni olyan jó!*

*S ha a hajó fölfordulna?
Kacsa azon sem busulna —
Vizbe ő bele nem fulna.*

olyan bolondság járt a fejemben, hogy szeretném látni a fényes vigalmat . . . de csak valami zugocskából. No, beláttam, hogy oktalanság. Be sem bocsátának oda ilyen szegényes ruhában és ilyen csuf ábrá-

zattal. Mondták a testvéreim, mikor említettem.

Tündér-királynő. — Ugy? Azt mondták? No, majd megválnak. Ez a ruhácska persze nem udvari bálra való, sem az az ócska

papucs a lábodon. De azon hamar segítünk. El fogsz menni a bábra!

Hamupipóke. — Én? A bábra? Tréfál, kedves kereszt-anyám!

Tündér-királynő. — Nem tréfálok, gyermekem. Tudd meg, hogy én nem az vagyok, akinek látsz. Nagy az én titkos hatalmam s mindjárt meggyőződöl róla. Csak meg ne ijedj semmitől; akit látsz, mind jó barátod. (Megforgatja botját a levegőben.) Gyorsan ide mind tündérek! Dolog vár itt, végezzétek!

Tündérek (egész csapatosan belejtenek az ajtón.) Itt vagyunk, kegyes királynőnk! Szólj parancsolj, mit tegyünk?

Hamupipóke (ámulva és ijedezve.) Ó, mit látok? Mit hallok?

Tündér-királynő. — Ne ijedez gyermekem! Inkább vig légy, amint illik annak, aki táncolni megyen. (Két tündérhez.) Hajnal, Tünde! Vezessétek a tükrös szobába, ott mindent készen találtok. Öltöztessétek föl oly szépen, hogy méltó vendég legyen a király palotájában.

Hajnal. — Meglesz, jó királynő!

Tünde. — Jöjj, Pipóke! Siessünk! (A két tündér kézen fogva elvezeti Hamupipóké.)

Tündér-királynő. — Szegény jó gyermek! Elhitte, amit azok a gonoszok beszéltek; még azt is, hogy rut! Jól van jól! Majd meglátjuk! De most még elintézni valóm van. (Egyik tündérhez.) Siess hivem! Három fényes hintót teremts ide a ház elé!

Tündér. — Azonnal itt lesz. (El.)

Tündér-királynő (a többi tündérekhez.) Ti majd, amíg Hamupipóke oda jár, elvégezték itt helyette minden munkát.

Tündérek. — Nagyon szívesen!

Hamupipóke (báli öltözékben vissza tér a két tündérrel.) El sem tudom hinni... Én vagyok-e igazán? Én, Hamupipóke vagyok-e

igazán ez a báli ruhás kisasszony? Bálba megyek, tánczolok?

Tündérek. — Te vagy, te vagy, gyönyörű vagy! Vígán leszel, jól mulatsz. (Lásd a képet a 393. lapon.)

Tündér-királynő. — Csak egy föltételt szabok, gyermekem: egy két percczel előbb, hogy sem éjfél utne az óra, haza kell térned. Mert hatalmam az éjféli órán túl nem terjed.

Hamupipóke. — Nem fogom elfelejteni.

Tündér. — A hintó vár, ülj be, indulj!

Hamupipóke (ujjongva.) Mégis ott leszek tehát a királyi pár nagy bálján! Köszönöm, köszönöm, kedves jó kereszt-anyám!

(Vége következik.)

BIZTATÁS.

*REST lovacskám, gyi te no!
Nógatom későn, korán —
Pedig van sörénye is,
S lombos fark leng a furán.*

*Gyi te no! A dombra fel!
Mitől félsz? Hisz' nem magas!
Munkát, kedves kis csikóm,
Intelek: ne halogass!*

*Tul a dombon zöld lapos,
Virágos, jól ismerem.
Lesz jutalmad, mert hiszen
Szénácskát bőven terem!*

ANNUSKA KERTÉSZKEDIK.

MIÓTA csak kitavaszkodott, nem nyugszik a munka a nagy kertben. Legtöbbet az öreg kertész fárad. Kora reggeltől késő estig ás, kapál, ültet, gyomlál; de apa, mama is szeretnek ott foglalkozni: nyesegetnek, kötözgetnek, örömük telik a virágok, hasznos növények fejlődésében. Annuska is nagy barátja ennek a kellemes munkának. Segitene is . . . de furcsa! . . . csöppet sem kapnak rajta, hogy ő is lendítsen valamit. Mint ha féltének tőle a zsenge plántát.

— Pedig én már értek hozzá, mondogatta. Sokszor néztem, hogyan csinálja a kertész . . . és úgy szeretnék magam is kertészkedni!

— Meg is teheted, mondá a mama. Bekerítünk egy darabka földet, az lesz a te külön kertcskéd. Ott megmutathatod, mit tudsz. És ha utba-igazításra lesz szükséged, azzal is szívesen szolgálunk.

Megörült Annuska. Így még jobban szerette a kertészkedést. Szorgalmas lesz és

büszkén fogja majd bemutatni munkája eredményét.

És szorgalmas is volt. Ásogatott, kapálgatott, ültetgetett, gyomlálgatott, öntözgetett, ami mind nagyon az egészségére vált. Mamáék meg is voltak ennyivel elégedve. De bezzeg nem volt ő maga. Mert a kertcskéjében ugyan gyéren zöldelt egy-egy vézna növényke.

— Meg nem foghatom! tünődött Annuska. Pedig majd minden nap megvizsgálom mindegyiket.

Meg bizony, megtette. Olyan türelmetlen volt, hogy nem győzte várni, mikor buvik már növény elő a földre vetett magból; vagy amelyik kibujt, mikor bontja már ki jobban a levelét? Ahol valamit elültetett, ott föl-fölkaparta a földet; és ráta-lálván a csirázó magra, vizsgálgatta, igazgatta; csak hogy ott aztán nem bujt növény elő. Mikor újra fölkaparta a földet, összeaszva, elrothadva találta a csirát. Ahol meg kibujt valamelyik kis plánta, annak a kezdetben még össze csavarodott gyöngye levélkéit erővel egyenesítgette ki. Más nap a növényke satnyulni kezdett, harmadnapra elfonnyadt.

— Rossz itt a föld . . . vagy rossz magot adtak, panaszkodott az öreg kertésznek.

— Dehogy, dehogy, kisasszonykám! felelt az öreg. Nem ott van a hiba. Sokszor láttam én, mit mivelget. Jó a föld, jó a mag, de a kertésze rossz. És tudja, miért? Mert türelmetlen. Aki munkájának gyümölcsét is akarja látni, annak tudnia kell megvárni, míg az elvetett mag kikel, a zsenge növény megerősödik, a bimbó kinyílik s a gyümölcs megéri. A türelmetlen mohóság a saját munkájának a megrontója.

Találós kérdések.

Melyik vas fehér?

*

Mikor fehér a piros?

*

Milyen éke van a szegényes szobának is?

*

Melyik ló él a tengerben?

*

Van-e vár a víz alatt?

*

Kiötök tud seprőt papucsban?

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kajj. jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök“.

Görög tündér-mesék gyermekek számára, írta **Kingsley Károly**, angolból fordította **Pulszky Ágost**, hat könyvatomu képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

Rákos, Ákos, kos, rák.

Helyesen fejtették meg: Bohus Pisti, Török Stefike, Csiskó Anna, Beró Jenő Pál, Kocsis Margit, Mader testvérek, Mérey Ágosta, Pilz Erika és Felice, Husz Miczike, Kollár Frida, Nékám István és Ervin, Preisach Frida, Pékary Ilonka és Lilike, Hampel Ferencz, Poetschacher N. (Egészen ird ki a nevedet! F. b.), Murgu Jancsi, Gyermek Kálmán, Hein Etel, Toperczer Ödön, Fried Ernő és Béla, Mihályi Juliska, Ebeczky Gabriella, Belcsák Ilonka, gróf Degenfeld Ilka, Bárdosy Valéria, Diémár Kálmán, Kossaczky Gyula, Waldmann Livia, Szezelemhegyi Ervinke, Szalkai Bandi és Pál, Badics Gizi, Gyárfás Erzsébet, Sperlinger Emil, Szakáll Paula, Heszke Irmus és Topitzer Tóni, Graefl Márta és Paula, ifj. Somogyi Zsigmond, báró Bánffy Marianne és Danóka, Kálmán Erzsike, Masjon Márta és Vili, Takács Jenő (Kinek az írása? F. b.), Boros Emmike, Jusztus Hajnalka, Fleischmann testvérek, Záborszky Mariska és Dezső, Szmrecsányi Imre, Barkóczi György, Herzfeld Paula és Elli, Janzsó testvérek, Bárdosy Margit, Veres Gizi, Tóth Alice, Robitsek Magda, Piller Géza, Sier Friczi, Fried Mariska, Werkner Albert, Hajnik Ilonka, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Trebitsch Károly, Richon Lili, Nagy Lenke és Ernő, Győry Sarolta, Kazy Livia, Eysner Frigyes.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Toperczer Ödön, Szepes-Vár-

alján, kinek a jutalom-könyvet (»A természet három országa«, írta Martin, a magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta dr. Dulácska Géza, 32 táblán 262 színes ábrával és fa-metszetekkel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Hein Etel, Szezelemhegyi Ervinke, Horváth Kornél, Fried Mariska, Richon Lili, Hajnik Ilonka, Masjon Márta és Vili, Fleischmann testvérek, Szmrecsányi Imre, Mayer Jolán.

FORGO BÁCSI POSTÁJA.

Farkas Misi. Neked, és mind-azoknak, akik vizsgálatuk eredményét közlik velem: örömet fejezem ki a szép siker fölött. — **Déri Ede.** A vereskői nép-iskolának e hó 8-án rendezett ünnepét is örvendő tudomásul veszem. Legfőbb tárgya a mi szeretett királyunk volt, aki magyar hazafi-érzelmeinek ékes-szólo kifejezést adott azzal, hogy nemzetünk tiz jelesének emlékét szobrokkal örökíti meg. Ez ünnepen nagy szerepe jutott **Hering Hildának**, a »Kis Lap« hű olvasójának is, aki oly értelmesen szavalt s oly bátran mozgott, hogy a jelenvoltak tetszését a legnagyobb mértékben vívta ki; de kivívták nem kevésbé azok is, akik a sikerült előadásban társai valának. — **Ebeczky Gabriella.** Az egyiket változtatott alakban közlöm. A második nem igen talál. — **Mayer Géza.** Jól tették a debreczeniek, hogy oly melegen fogadták a szerb vendégeket. Megismerik majd ebből is, hogy a magyar jó barátja minden nemzetiségnek s hogy a magyar vendég-szeretet ősi fényben ragyog ma is. — **T. Mihályné.** De mennyire fájlalom magam is, hogy nem jutott látnom az én szeretett kis olvasómat s az ő édes anyját! Némi kárpótlást leltem a fucska mosolygó arczképében. — **Grossmann Sándor.** A nevezett lapot ritkán látom s így megeshetett, hogy a dolog ott is megjelent. Különben olyan csekélység, hogy kár szót vesztegetni rája. — **Ybl Mártika.** Érdeklődve nézek az ígért látogatás elé. — **Kövér Miczike.** Szép baba-név a Csilla, Tünde is. — **Deutsch Lili.** Az olyan magyar kis lányok, akik magyar létükre a magyart szidják, nem is magyar — csak magyarul beszélő idegen gyermekek, akikkel legjobb nem barátkozni. Ez az egyetlen elégtétel, amit jó modoru és magyar érzésű leányka vehet magának. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

B. I. A te nyavalyád, a piszkos papirostra vetett gondatlan irás, úgy látszik gyógyíthatatlan. Ha folytatod: még ebben a rovatban sem emlékezem meg levedről, hanem olvasatlan a papiros-kosárba dobom ezen tul.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP

1898-dik évi július-decemberi folyamára.

(A „Kis Lap“ LV. kötetére.)

EZEN évnegyed végén a »Kis Lap«-nak most folyó 54-ik kötete is befejezést nyer s ezennel megnyitjuk az előfizetést a jövő évnegyeddal kezdődő új kötetre, mely a »Kis Lap«-nak immár 55-ik kötete lesz.

Több mint negyedszázados multja után a »Kis Lap« nem szorul már ajánlgató szóra; a tekintélyes könyvtár, melyet eddigi kötetei alkotnak, legjobban tanuskodik a mellett, hogy a »Kis Lap« immár huszonnyolcz esztendő óta a magyar gyermekvilág legkedvesebb barátja, mulattatója és oktatója. Az lesz jövőre is, kitartóan haladva tovább a rég kipróbált jó uton.

Az újabb, **ötvenötödik** kötet számára érdekes olvasmányok és művészi rajzok gazdag sorozata van elő készítve. Mindjárt az első számban beállít a kis olvasók kedvelt hőse,

„Rosszesont Ferke újabb viselt dolgai“

czimmel elbeszélés indulván meg rajzokkal, a tréfás mulatságos kalandok és csinyek egész sorozatáról, melyekben Rosszesont Ferke barátunk újabban jeleskedett s melyek, *Ida néni* jóvoltából, sok vidám órát fognak az olvasónak szerezni. Ezt

„Az arany-bánya“

czimű hosszabb elbeszélés fogja követni, művészi rajzokkal ékesítve s vonzó és érdekesítő történet keretében a hétköznapiól messze elütő sajátos étellel ismertette meg az olvasót. Lesz folytatása a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

czimű rovatnak is, mely szép rajzok kíséretében hazánk multjának nevezetesebb eseményeit adja elő, ápolva, növelve már a zsenge ifjuság szívében a hazaszeretet magasztos erényét. Hasonlókép a

„Vad Laci rajzai“

jól ismert tréfás sorozatnak s a „Bűvészet“ rovatnak is lesz még folytatása. Kisebb elbeszélések, mesék, koronként **szindarabok**, ugyszintén minden számban **költemények**, mindnyája művészi metszetek díszében, s két-hetenként **szines műmelléklet** fogják ezentul is élénkíteni a »Kis Lap«-ot. Megmaradnak a rendes rovatok, ezek közt a rejtvények és feladványok rovata, minden héten **jutalom kisorsolással** a megfejtők számára, az év végén pedig **külön jutalmak** kisorsolásával a legszorgalmasabb megfejtők közt.

Sorakoztatok tehát újra a »Kis Lap« régi győzelmes zászlaja alá, ahol régi és új hiveit egyforma szeretettel öleli szívéhez

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.